

РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20221001000377 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК във вр. с чл. 613а, ал. 2 ТЗ.

С решение № 14/26.04.2022 г. по т.д. № 1349/2021 г. на ВКС, II г.о., е отменено решение № 280/12.05.2021 г. по т.д. № 165/2021 г. на САС, ТО, 6 състав, като делото е върнато за ново разглеждане на друг състав на въззивния съд със задължителни указания.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба от 4.02.2021 г. на молителя „Монекс“ АД срещу решението от 20.01.2021 г. по т. д. № 261/2020 г. на Окръжен съд – гр. Монтана, с което е отхвърлена молбата на същия за откриване на производство по несъстоятелност спрямо себе си.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано МОС е приел, че събраните доказателства не установяват, че молителят е неплатежоспособен, тъй като публичното задължение в размер на 96 300,10 лв. е имуществена санкция по ЗАНН, която не е свързана с търговската му дейност. Сочи се, че съществуват и публични задължения в размер на 7 066,12 лв. за ДДС и осигуровки, които са свързани с търговската дейност. Твърди се, че е налице и спиране на плащанията, а последното плащане е извършено на 3.12.2020 г. към НАП.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи молбата за откриване на производство по несъстоятелност.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Монекс“ АД с молба от 17.12.2020 г., уточнена с молба от 5.01.2021 г., с която на осн. чл. 625 ТЗ същият е поискал откриване на производство по

несъстоятелност спрямо себе си. В молбата се твърди, че молителят има изискуеми и неизплатени публични задължения в размер около 100 000 лв. за имуществена санкция, както и неизплатени задължения към двама работници, присъдени с влезли в сила решения на РС Монтана. Последното плащане било от 3.12.2020 г. към НАП. Активите му били недостатъчни за покриване на задълженията, като дружеството нямало дълготрайни и краткотрайни активи, вземания към трети лица и налични средства на каса и по банкови сметки.

От вписванията в електронния Търговски регистър се установява, че молителят „Монекс“ АД е бил регистриран на 31.10.2013 г. с ЕИК – 202797365 с капитал 2 641 500 лв. Не са публикувани ГФО, но такива са били заявени със заявления № 20170913144119 /ГФО за 2016 г./ и № 20180628160010 /ГФО за 2017 г./. Обявяването е било отказано, поради липсата на представено решение за приемане на ГФО от компетентния орган, въпреки дадените указания.

Към молбата са представени годишна данъчна декларация за 2018 г.; счетоводен баланс към 4.12.2020 г.; отчет за приходите и разходите за 2020 г.; отчет за паричните потоци за 2020 г.; отчет за собствения капитал за 2020 г. и отчет по банковата сметка от 2020 г.; списък на кредиторите с посочени вземания; платежно нареждане от 3.12.2020 г. за извършено плащане към НАП на сумата 1290 лв. по изп. дело № 160000079/2016 г.; справка за задълженията на дружеството по изп. дело № 160000079/2016 г. към 31.12.2020 г.; покана за доброволно изпълнение с изх. № 9648/17.11.2020 г. по изп. дело № 20201630420349 на ДСИ към РС Монтана; изпълнителен лист от 4.11.2020 г. по гр.д. № 229/2020 г. на РС Монтана; протокол № П-04001220204773-073-001/22.12.2020 г.

С решение от 13.03.2019 г. по НАХД № 21/2019 г. на ОС – Монтана на осн. чл. 83а ЗАНН на молителя „Монекс“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 93 100,20 лв. за това, че се е обогатил в резултат на извършено от Б. Д. С. в качеството му на представляващ дружеството престъпление по чл. 255, ал. 4 НК съгласно присъда № 21/28.11.2018 г. по в.н.о.х.д. № 1282/2018 г. на САС, влязла в сила на 28.11.2018 г.

От служебно извършена справка в деловодната система на САС се установява, че посочената присъда № 21/28.11.2018 г. по в.н.о.х.д. № 1282/2018 г. на САС лицето Б. Д. С. е признат за виновен в това, че за периода от 11.12.2013 г. до 13.01.2014 г. в качеството си на изпълнителен директор на молителя „Монекс“ АД при условията на продължавано престъпление, е избегнал плащане на данъчни задължения по ДДС в особено големи размери, на стойност 96 100,20 лв., за данъчните периоди 1.11.2013 г. – 30.11.2013 г. и 1.12.2013 г. – 31.12.2013 г., като е потвърдил неистина в подадени декларации /справки декларации по ЗДДС на „Монекс“ АД, които се изискват по силата на чл. 125, ал. 1 и ал. 8 ЗДДС, вр. чл. 116 от ППЗДДС, като е използвал документи с невярно съдържание и неистински такива /фактури/ при водене на счетоводството и при представяне на информация пред органите по приходите – ТД на НАП Велико Търново и е приспаднал наследващ се данъчен кредит в общ размер на 96 100,20 лв. За същото деяние на осн. чл. 78а НК деецът е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание – глоба в размер на 3 000 лв. В мотивите е прието, че е отчетено внасяне в бюджета на всички дължими данъчни задължения, ведно с лихвите, възлизали в общ размер на 109 762,77 лв., до 6.03.2018 г., която дата предхожда датата на съдебното заседание, в което е приключило съдебното следствие пред първоинстанционният съд – 17.07.2018 г.

В повторното въззивно производство е представен ГФО за 2021 г. на молителя.

В първото въззивно производство и на осн. чл. 621а, ал. 1, т. 2 ТЗ въззивният съд е предприел служебно събиране на доказателства, като е назначил изслушване на съдебно-икономическа

експертиза. Приетото заключение от 6.04.2021 г. на вещото лице В. П. е изготвено на база документите по делото, публикуваните документи по партидата на дружеството в ТР, като жалбоподателят е представил ГФО за 2018 – 2020 г., но не е предоставил на вещото лице достъп до счетоводната си отчетност поради компютърен проблем, поради което вещото лице не е могло да извърши подробен анализ на осчетоводените задължения. Не са били представени и годишни оборотни ведомости, от които да се установи движението на всички видове активи и пасиви.

Според ГФО за 2021 г. и според данните по ССЕ общо осчетоводените задължения според ГФО са в следните обобщени размери:

	Краткосрочни задължения /с падеж до 1 г./ хил. лв.	Дългосрочни задължения /с падеж над 1 г./ хил. лв.	ОБЩО – хил. лв.
към 31.12.2018 г.	229	394	623
към 31.12.2019 г.	2	0	2
към 31.12.2020 г.	100	0	100
към 31.12.2021 г.	100	0	100

Установено е, че задълженията за 2020 г. и 2021 г. са само публични, записани в баланса като „данъчни задължения“. Според СИЕ ответното дружество **по счетоводни данни** притежава имущество на следната **балансова** стойност:

хил. лв.

№	Раздели, пера и статии на баланса	31.12. 2018 г.	31.12. 2019 г.	31.12. 2020 г.	31.12. 2021 г.
A.	Дълготрайни активи	3 037	0	0	0
I.	<i>Нематериални активи</i>	0	0	0	0
II.	<i>Дълготрайни материални активи</i>	3 037	0	0	0
	Земи и сгради	2 630	0	0	0
	Машини и оборудване	54	0	0	0
	Съоръжения и други	353	0	0	0
Б.	Краткотрайни активи	227	0	0	0
I.	<i>Материални запаси</i>	71	0	0	0
	Суровини и материали	71	0	0	0
II.	<i>Вземания</i>	151	0	0	0
	От клиенти	45	0	0	0
	Други вземания	106	0	0	0
III.	<i>Парични средства</i>	5	0	0	0
	В брой	0	0	0	0
	По банкови сметки	5	0	0	0
	ОБЩА СУМА НА АКТИВИТЕ	3 264	0	0	0

Установено е, че по счетоводни данни финансовият резултат на дружеството е, както следва: за 2018 г. – 0 лв., за 2019 г. – загуба от 2 644 хил. лв., за 2020 г. – загуба от 2 742 хил. лв., а за 2021 г. – 0 лв., като за последните две години не са отчетени постъпили приходи.

Въз основа на счетоводните данни в заключението на СИЕ е извършен финансово-икономически анализ на ответното дружество по следните показатели:

1. за платежоспособност в краткосрочен план, включващи: 1.1) коефициент на обща ликвидност – съотношението на краткотрайните активи към краткосрочните задължения, 1.2) коефициент на бърза ликвидност – съотношение на сбора от краткосрочните вземания, краткосрочните инвестиции и паричните средства към краткосрочните задължения /коефициентът показва способността на предприятието за покриване на задълженията с наличните средноликвидни активи/, 1.3) коефициент на незабавна ликвидност – съотношение между сбора от краткосрочните инвестиции и паричните средства към текущите задължения (коефициентът показва способността за покриване на задълженията с високоликвидни активи), и 1.4) коефициент на абсолютна ликвидност — съотношение на паричните средства към текущите задължения;
2. за платежоспособност в дългосрочен план, включващи: 2.1) показатели за финансова автономност, изразяващи степента на независимост от кредиторите и способност за посрещане на всички задължения в дългосрочен план: 2.2) показатели за задлъжнялост.

Експертизата е установила следните стойности на посочените показатели :

№	Коефициенти	31.12. 2018 г.	31.12. 2019 г.	31.12. 2020 г.	Препоръчителни граници
1.	Обща ликвидност	0,9913	0,00	0,00	от 1 до 3
2.	Бърза ликвидност	0,6812	0,00	0,00	от 0,6 до 0,7
3.	Незабавна ликвидност	0,0218	0,00	0,00	от 0,3 до 0,4
4.	Абсолютна ликвидност	0,0218	0,00	0,00	минимум 0,2
5.	Финансова автономност	4,2392	-1	-1	минимум 0,33
6.	Задлъжнялост	0,2359	-1	-1	максимум 3,00

Вещото лице е установило от проведен разговор с представляващия дружеството Б. С., че дружеството е извършвало търговска дейност най-късно до 31.12.2019 г., след което е преустановило тази дейност. Установено е, че през 2018 г. дружеството се е разпоредило с притежаваните недвижими имоти, като към 31.12.2020 г. не разполага с никакво имущество.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 633, ал. 2 ТЗ и е допустима. Разгледана по същество е

основателна.

По молбата по чл. 625 ТЗ

Предмет на разглеждане е молба за откриване на производство по несъстоятелност поради неплатежоспособност.

По действащото българско право производство по несъстоятелност може да се открие: 1) спрямо определени лица, 2) по искане на определени лица, и 3) при наличие на определени материалноправни основания.

1. Лицата, спрямо които може да се открие производство по несъстоятелност, са: 1) търговците по смисъла на чл. 1 ТЗ, с изключение на публичните предприятия, упражняващи държавен монопол или създадени с особен закон – чл. 607а, ал. 1 и чл. 612, ал. 1 ТЗ, 2) неограничено отговорните съдружници в търговско дружество, спрямо което е открито производство по несъстоятелност, включително починали и/или заличени в търговския регистър – чл. 610 и чл. 611, ал. 2 ТЗ, 3) починал или заличен едноличен търговец – чл. 611, ал. 1 ТЗ, 4) лице, което прикрива търговска дейност чрез неплатежоспособен длъжник – чл. 609 ТЗ, 5) сдружения и фондации – чл. 14, ал. 4 ЗЮЛНЦ.

В конкретния случай молителят попада в първата категория лица – предвид качеството му на търговско дружество той представлява търговец по смисъла на чл. 1, ал. 1 ТЗ.

2. Лицата, по искане на които може да се открие производство по несъстоятелност, са: 1) длъжникът, 2) кредитор, притежаващ изискуемо парично вземане по чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ – породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването ѝ, 3) Националната агенция по приходите за изискуемите парични вземания по чл. 608, ал. 1, т. 2 и 3 ТЗ – публичноправно задължение към държавата или общините, свързано с търговската дейност на длъжника, или частно държавно вземане, или 4) Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ за изискуемите вземания по чл. 608, ал. 1, т. 4 ТЗ – задължения за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, които не са изпълнени повече от два месеца

Молителят в качеството си на длъжник е поискал откриване на производство по несъстоятелност спрямо себе си, което е достатъчно за обосноваване на активната му материалноправна легитимация.

3. Съгласно чл. 607а ТЗ материалноправни основания за откриване на производство по несъстоятелност са следните имуществени състояния на длъжника: 1) неплатежоспособност – общото основание, приложимо спрямо всички видове длъжници, и 2) свръхзадълженост – специално основание, приложимо спрямо капиталовите търговски дружества по смисъла на

чл. 64, ал. 3 ТЗ /ООД, АД или КДА/. Предвид диспозитивното начало в гражданския процес предметът на дължимата от съда защита следва да се ограничи до това от посочените основания, които са изтъкнати в молбата по чл. 625 ТЗ. В конкретния случай молителят се е позовал само на наличието на неплатежоспособност.

Според чл. 608, ал. 1 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни **изискуемо**: 1) парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, 2) публичноправно задължение на държавата или общините, свързано с търговската му дейност, 3) задължение по частно държавно вземане, или 4) задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца. Посочената разпоредба не е единствената относима към понятието „неплатежоспособност“, а елементите му са очертани и в чл. 631 ТЗ, според който молбата се отхвърля, когато се установи, че затрудненията на длъжника са временни или че той разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите. Систематичното тълкуване на двете разпоредби са дали основание на правната теория^[1] и съдебната практика^[2] да приемат, че неплатежоспособността е обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с *трайна невъзможност на същия да изпълни посочено в чл. 608, ал. 1 ТЗ изискуемо парично задължение чрез наличните си парични и други реално ликвидни активи*. По традиция невъзможността се определя като обективна, но по същество тя е субективна, каквато е всяка невъзможност за изпълнение на паричен дълг предвид чл. 81, ал. 2 ЗЗД /обективно е икономическото състояние на длъжника, а не невъзможността му да плати/. Обективната невъзможност за изпълнение предполага изпълнението да не е възможно нито от длъжника, нито от трето лице, поради възникнало външно събитие /случайно събитие или непреодолима сила/ и то би довело до освобождаване на длъжника от задължението му спрямо кредитора /чл. 89 ЗЗД/, което при паричните задължения по дефиниция е изключено, тъй като пари в оборота обективно винаги има. Обстоятелството, че длъжникът не разполага с необходимите парични средства и достатъчно ликвидно имущество е типичен пример за субективна невъзможност за изпълнение /по смисъла на общото облигационно право/, което именно е и причината същият да продължи да отговаря спрямо кредитора за неплащането, а това обуславя и възможността спрямо него да се проведе принудително изпълнение, форма на което и е производството по несъстоятелност^[3].

Длъжникът е стопански способен да изпълни **изискуемите си парични задължения** тогава, когато е в състояние да осигури **парични** средства за **пълното** им заплащане. В подобно икономическо състояние той се намира или ако разполага с налични парични средства или ако разполага с такива непарични активи, които могат **в кратък срок** да се преобразуват в парични средства, *достатъчни да покрият всички изискуеми задължения*. Следователно, само по себе си притежанието на имуществени активи от всякакъв характер, дори на стойност надхвърляща размера на изискуемите парични задължения, не е достатъчно да обуслови извод за платежоспособност на длъжника. Релевантно е единствено притежанието на парични средства или на *реално ликвидни* от икономическа гледна точка активи – такива, които могат да се преобразуват *за кратък период от време* в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност^[4]. По правило тези ликвидни активи следва да са такива, че тяхното преобразуване /осребряване/ да не води до нарушаване на статута на длъжника като действащо предприятие, т.е. до преустановяване на търговската му дейност, което пък би нарушило

интересите на кредиторите с още неизискуеми вземания. Поради това е прието, че по принцип релевантни за платежоспособността на длъжника са само активите, които счетоводно се класифицират като *краткотрайни /текущи/*. Те от своя страна се подразделят на четири групи – *материални запаси /суровини и материали, незавършено производство, стоки и готова продукция, предоставени аванси/, краткосрочни вземания /с падеж до 1 година/, краткосрочни инвестиции /акции, облигации, дялове и др. подобни, закупени със спекулативна цел – т.е. за препродажба/ и парични средства /в брой или по банкови сметки/*. Краткотрайните активи на предприятието, за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период /1 година/, участват *еднократно* в стопанския процес, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване на краткосрочните, съответно текущите, задължения при едно действащо предприятие. Същевременно, формалното счетоводно класифициране на даден актив като краткотраен не е достатъчно за годността му да служи за обосноваване на платежоспособността на длъжника. Това е така, защото в редица случаи начинът на осчетоводяване на един актив като краткотраен или дълготраен е въпрос на счетоводната политика на предприятието и защото самото осчетоводяване не всякога отразява реалността /счетоводните регистри са частни документи на самия длъжник, който има интерес да включва в тях само изгодни за себе си обстоятелства/. Ето защо независимо от счетоводното класифициране на даден актив като краткотраен, същият е от значение за платежоспособността на длъжника единствено ако *реално съществува и ако е реално ликвиден /продаваем, събираем/* в обозрим кратък срок. Съответно – длъжникът е неплатежоспособен ако не притежава подобни краткотрайни и реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му изискуеми парични задължения от вида на чл. 608, ал. 1 ТЗ. Понятието за неплатежоспособност по чл. 608, ал. 1 ТЗ е правно, а не счетоводно, което налага при преценката за наличието ѝ да се изследват правните елементи от неговия фактически състав, а част от тях е реалната имуществена неспособност за генериране на парични средства за покриване на изискуемите парични задължения, преценена въз основа на действително /а не само счетоводно/ ликвидните активи на длъжника.

За да бъде открито производство по несъстоятелност е необходимо състоянието на неплатежоспособност да е налице към момента на последните устни състезания по делото^[5]. В практически аспект това предполага следната поредност на изследване: 1) дали към датата на последните устни състезания длъжникът разполага с реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му установени изискуеми парични задължения, и 2) при отрицателен отговор – дали затрудненията му не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ. При втория етап на изследване подлежи трайния характер на състоянието на длъжника, което по необходимост предполага извършване на цялостен финансово-икономически анализ на дейността на длъжника в достатъчно продължителен период назад. Този анализ следва да се извърши въз основа на събраните по делото доказателства, като законът не изисква доказването да е с определен вид доказателствени средства, поради което са допустими всички такива по ГПК. При така очертания план на проверка въззивният съд намира следното:

От събраните по делото и описани по-горе доказателства се установява, че към 31.12.2020 г. изискуемите /т.е. текущи/ задължения на молителя са в общ размер /поне/ на **103 366,32 лв.**, включващи следните публични задължения: 1) 96 100,20 лв. – имуществена санкция, наложена по реда на чл. 83а ЗАНН с решение от 13.03.2019 г. по НАХД № 21/2019 г. на ОС – Монтана; 2) 200 лв. – имуществена санкция по наказателно постановление от 2016 г., издадено от ИА „Автомобилна администрация“; 3) 3 951,50 лв. – данъчни и осигурителни задължения; и 4)

3 114,62 лв. – лихви върху данъчните и осигурителни задължения.

Според настоящия въззивен състав всички посочени публични задължения са свързани с търговската дейност на молителя по смисъла на чл. 608, ал. 1, т. 2 ТЗ. За данъчните и осигурителни задължения и лихви върху тях това е несъмнено. Това обаче се отнася и до имуществената санкция по чл. 83а ЗАНН, доколкото тя е наложена във връзка с данъчно престъпление по повод дейността на дружеството, а именно – във връзка с дължими от дружеството данъчни задължения по ДДС в особено големи размери на стойност 96 100,20 лв., за данъчните периоди 1.11.2013 г. – 30.11.2013 г. и 1.12.2013 г. – 31.12.2013 г., за които изпълнителният директор Б. С. е предприел действия по избягване на плащането им чрез подаване на неверни справки декларации по ЗДДС и използване на документи с невярно съдържание и неистински такива /фактури/ при водене на счетоводството и при представяне на информация пред органите по приходите – ТД на НАП Велико Търново, вследствие на което е бил приспаднал наследващ се данъчен кредит в общ размер на 96100,20 лв. По тази причина наложената имуществена санкция е свързана с търговската дейност на дружеството и тя е релевантна при преценката за неплатежоспособност.

Същевременно, според заключението на СИЕ, което съдът кредитира, изготвено въз основа на балансите на дружеството, молителят притежава: 1) към 31.12.2018 г. – общо активи на стойност 3 264 хил. лв., от които 3 037 хил. лв. – ДМА и 227 хил. лв. – краткотрайни активи; 2) към 31.12.2019 г. и към 31.12.2020 г. – никакви активи. Липсват данни за друго притежавано от молителя лично имущество извън търговската му дейност. Следователно, на база тези данни не само краткотрайните, но и всички активи на молителя са явно недостатъчни за покриване на изискуемите му задължения – както към днешна дата, така и към 31.12.2019 г.

Констатираната настояща неспособност на молителя да погаси изискуемите си парични задължения не е достатъчна, за да се приеме, че същият е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ. Необходимо е да се установи и, че това състояние има *траен характер*, което налага и отговор на втория подвъпрос – дали затрудненията му не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ. Този въпрос обаче има смисъл да се поставя само, ако молителят продължава да развива търговската си дейност. Само при наличие на такава затрудненията хипотетично биха могли да бъдат временни. Ако дейността е преустановена, то очевидно молителят не би могъл да придобие активи, чрез които да изплати задълженията си. Самият молителят е заявил, а и това е установено и от СИЕ, че дружеството напълно е преустановила дейността си през 2020 г., като през 2019 г. са отчетени приходи и разходи. При положение обаче, че към днешна дата молителят е преустановил търговската си дейността, това обуславя и невъзможността му да генерира бъдещи приходи, с които да погаси изискуемите си задължения в размер над 100 хил. лв. При тези данни е очевидно, че затрудненията на длъжника не са временни, а трайни, както и, че той не разполага с ликвидно имущество, достатъчно за покриване на задълженията. Настоящата икономическа пасивност на молителя не би му позволила да погаси установените му изискуеми парични задължения. Следователно понастоящем молителят е в състояние на трайна невъзможност за изпълнение на паричните си задължения чрез наличните си краткотрайни и реално ликвидни активи. Ето защо налице е установено състояние на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ, което изисква съдът да определи началната дата на това състояние.

4. Началната дата е най-ранната, установена по делото дата, към която са налице всички елементи от фактическия състав на неплатежоспособността. Тя се определя според най-ранния падеж на изискуемо непогасено парично задължение, при условие, че към този

момент са налице и останалите предпоставки на чл. 608, ал. 1 ТЗ с оглед общото икономическо състояние на длъжника [6]. В случая тази най-ранна дата е **31.12.2019 г.**, към който момент е установено както наличието на изискуеми непогасени парични задължения, така и недостатъчност на краткотрайните активи на молителя. За предходни периоди липсват данни.

При това положение молбата за откриване на производство по несъстоятелност е основателна поради неплатежоспособност на молителя, с начална дата – 31.12.2019 г.

Предвид липсата на данни за наличието на имущество на ответника, което да е достатъчно за покриване на началните разноски за производството по несъстоятелност, въззивният съд е дал указания по реда на чл. 629б ТЗ с определение от 4.05.2022 г. Със същото е определена сумата 5 000 лв. за предплащане от лицата по чл. 625 ТЗ в срок до 30.05.2022 г. и за представяне на доказателства за това обстоятелство, като изрично е указано, че при невнасяне на сумата е възможно да бъдат приложени последиците на чл. 632, ал. 1 ТЗ. Определението е било съобщено на молителя на 10.05.2022 г., а същевременно е било вписано в книгата по чл. 634в ТЗ. Няма данни към днешна дата указанието да е изпълнено. При това положение налице са всички предпоставки за откриване на производството по несъстоятелност при условията на чл. 632, ал. 1 ТЗ, едновременно с което да бъде обявена несъстоятелност и да бъде спряно производството. В тази хипотеза временен синдик не следва да се назначава, нито да се определя дата за провеждане на първото събрание на кредиторите.

С оглед на изложеното обжалваното решение следва да се отмени, като спрямо ответника се открие производство по несъстоятелност при условията на чл. 632, ал. 1 ТЗ.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

[1] вж. В. Попова, Коментар на ТЗ – част IV, изд. 1996 г., стр. 65 – 83; В. Таджер, Несъстоятелност по ТЗ, изд. 1996 г., стр. 47 – 50; Г. Стефанов, Търговска несъстоятелност, изд. 2011 г., стр. 61 – 75; С. Стефанов в „Актуални въпроси на производството по несъстоятелност“, изд. 2015 г., стр. 42 – 67; Г. Григоров, Несъстоятелност, изд. 2017 г., стр. 172 – 191.

[2] вж. решение № 64/23.03.2010 г. по т.д. № 959/2009 г. на ВКС, II т.о.; решение № 115/25.06.2010 г. по т.д. № 169/2010 г. на ВКС, II т.о.; решение № 90/20.07.2012 г. по т.д. № 115/2011 г. на ВКС, I т.о.; решение № 118/9.08.2013 г. по т.д. № 1042/2012 г. на ВКС, I т.о.; решение № 54/8.09.2014 г. по т.д. № 3035/2013 г. на ВКС, II т.о.; решение № 201/11.12.2014 г. по т.д. № 659/2014 г. на ВКС, I т.о., решение № 71/30.04.2015 г. по т.д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т.о., и др.

[3] така В. Попова, Коментар на ТЗ – част IV, изд. 1996 г., стр. 81.

[4] така решение № 71/30.04.2015 г. по т.д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т.о.

[5] така решение № 54/8.09.2014 г. по т.д. № 3035/2013 г., решение № 216/29.11.2016 г. по т.д. № 448/2016 г. на ВКС, II т.о. и др.

[6] така решение № 787/15.12.2011 г. по т.д. № 1119/2011 г. на ВКС, II т.о.; решение № 90/20.07.2012 г. по т.д. № 1152/2011 г. на ВКС, I т.о. и др.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 20.01.2021 г. по т. д. № 261/2020 г. на Окръжен съд – гр. Монтана, и вместо това постановява:

ОБЯВЯВА на осн. чл. 632, ал. 1 от ТЗ неплатежоспособността на „Монекс“ АД с ЕИК –

202797365, със седалище и адрес на управление – гр. Монтана, ул. „Местност Расника“ № 711.

ОПРЕДЕЛЯ началната дата на неплатежоспособността – 31.12.2019 г.

ОТКРИВА производство по несъстоятелност на „Монекс“ АД с ЕИК – 202797365.

ПОСТАНОВЯВА прекратяване на дейността на предприятието на „Монекс“ АД с ЕИК – 202797365.

ОБЯВЯВА В НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ „Монекс“ АД с ЕИК – 202797365.

ПОСТАНОВЯВА обща възбрана и общ запор върху имуществото на „Монекс“ АД с ЕИК – 202797365.

СПИРА производството по несъстоятелност.

УКАЗВА на кредиторите на „Монекс“ АД и на длъжника, че спряното производство по несъстоятелност може да бъде възобновено по тяхно искане в едногодишен срок от вписване на настоящото решение в Търговския регистър, при условие, че се докаже, че е налице достатъчно имущество или бъде внесена по сметка на Окръжен съд Монтана определената от съда по реда на чл. 679б ТЗ сума в размер на 5 000 лв. за покриване на началните разноси на производството по несъстоятелност.

УКАЗВА на кредиторите на „Монекс“ АД и на длъжника, че ако в горния срок не поискат възобновяване на производството по несъстоятелност, същото ще бъде прекратено, а длъжникът – заличен.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-седмичен срок от вписването му в Търговския регистър.

Преписи от решението да бъдат изпратени незабавно на Агенцията по вписванията за обявяването му в Търговския регистър и на Окръжен съд Монтана – за вписването му в книгата по чл. 634в ТЗ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____